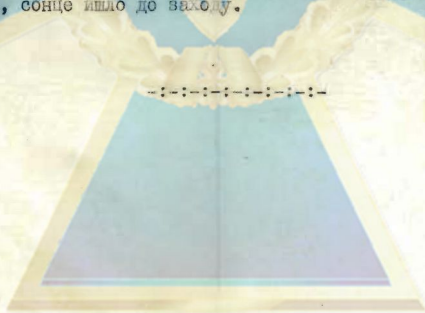

Дня 2-го червня 43 р. в год. 15-її над с. Гірка-Полонка почали вибухати великі стовбури диму і вогню. Послана розвідка донесла, що це поляки і німці, ідучи дорогою в напрямі Луцька, паять і грабують село. Не було і хвилини да страчання. Ми взяли один рій повстанців, ручний кулемет і бігом рушили до села Гірка - Полонка, щоб там заатакувати ворога. Під селом терен був дуже рівний, так, що ворогові добре було вести вогонь. Ми відразу розгорнулися в розстрільну і збіжками схилком просувалися в напрямі села. Перед нами був маленький ліс і горбок. Ми рішили, що з ліска найкраще буде вести вогонь по ворогові і скерувалися в його напрямі. Коли підбігли під сам лісок, то ворог нас помітив і відразу відкрив вогонь з кулемета. Ми попадали й стрілками хотіли достатись до ліса. Огню не одкривали, бо зі збіжками нічого не було видно. Доскочили ми до ліса, замкнулися в ряд і почали бігти в напрямі, звідкіля чути було стріли і крики. Добігли до краю ліса і побачили три горючі хати, а на дорозі кількох вершників, що підпалювали будинки. На самій дорозі розтягнулась довга валка возів. На возах лежали пограбовані речі, а за возами гнали захоплену в селі худобу. Дим, рев худоби, крики людей, гук стрілів - все це змішувалось в одну страшну суматоху, що нагадувала татарський напад з XII століття. Ми відразу заняли становище. Ворог було видно, як на долоні. Ми відкрили по возах і автах кулеметний і крісний огонь. Це спричинило паніку на дорозі, люди почали тікати, счинився рев, крик, рух. В той час ворогові наспіла німіч, три грузові машини /около двох гоів людей/, що з віддалі 700 м. почали нас обстрілювати кулеметним вогнем. Були, як оси, відливо літали понад головами. Черестрілка не уставала. Під ослоною вогню, німці почали з наробованими речами відступати в сторону Луцька. Ще кілька серій з кулемета й усе втихло. Ворог відступив до Луцька, залишаючи є частину майна. Ми зішли зі становищ і пішли на шлях, щоб перевірити наслідки бою. На дорозі побачили ми пограбовані речі, багато скла з авт та дві каліжні крові. З наших не впав ніхто. Мартучи хто піди вергалися на місце постов, сонце йшло до заходу.

При використанні матеріалів
посилання на ГДА СБ України
є обов'язковим